MAGAZIN Sportul

SPORTUL ŞI BARBARISMELE

Mulţumind Luizei Seche pentru interesul pe care-l arată terminologiei sportive, ne simţim datori s-o ajutăm în efortul ei de a înţelege particularităţile acestui domeniu.

În nr. 2/1974 al revistei „Presa noastră", dr. Luiza Seche publică un amplu articol consacrat „englezismelor terminate în -ing folosite în presă". Capitolul „Sport" ocupă aproape jumătate din partea demonstrativă. Sînt înşirate substantive de sorginte engleză terminate în -ing care au obţinut naturalizarea prin uz în limbajul sportiv românesc : **camping, carting, doping, dribling, presing, trening** etc. Se găsesc în această culegere şi termeni a căror candidatură la încetăţenire nu se justifică prin folosirea unică sau rară în cîte o publicaţie, la cheremul unor autori iubitori de neologisme, gata să ne epateze. În această categorie intră camping — trailer sau caravaning (inutile, cîtă vreme avem termenul mult mai apropiat înţelegerii noastre : rulotă), clipping (din hochei pe gheaţă), forcing (mai ales la box), heading (la fotbal), schiting (pe care L. Seche îl găseşte scris chiar aşa !), yearling (în hipism) şi alte asemenea barbarisme.

În cel puţin două ocazii sîntem mai nevoiţi a face corecturile de rigoare. Bowling nu este — cum presupune autoarea — înlocuitorul cuvintelor popice sau popicărie. Cei cărora sportul le este mai familiar ştiu că bowlingul, cu bilele sale cu găuri pentru priză şi cu 10 popice de ţintă, se deosebeşte — ca disciplină sportivă — de jocul de popice, care are bile pline şi doar 9 obiecte de ţintit. Aşadar, de cuvîntul **bowling** este nevoie pentru a desemna un anumit sport, de neconfundat cu altul !

Sporting, pe care L. Seche l-a căutat, evident, fără a-l găsi, printre substantivele din dicţionare, este cel mai uzual dintre adjectivele terminologiei sportive engleze, însemnînd **sportiv. „Gală de sporting"** (pe care autoarea pare să-l fi auzit într-o emisiune TV) este oricum o formulare raţională. În schimb, firma **Sporting-club** de la un club al tineretului stă mai aproape de realitate, nu numai prin sens, ci şi prin tradiţie. De pildă „**The Sporting Club**", de Thomas McGaune, este unul din cele mai cunoscute romane moderne (1968) ale literaturii americane. Aşadar, nici gînd ca aici să fie vorba de vreo „formaţie creată pe teren românesc".

În privinţa necesităţii şi posibilităţilor de a evita unii termeni străini în limbajul sportiv, discuţia rămîne firesc deschisă, fiindcă rezolvarea nu poate veni numai de la lingvişti, ci şi de la experţii în sport.

Victor BĂNCIULESCU

MARELE STEEPLE-CHASSE DE LA PARDUBICE

Marele steeple-chasse de la Pardubice se aleargă pe distanţa de 6 900 m, cu 29 obstacole, dintre care unul foarte dificil, numit „marele Taxis". Ele este constituit dintr-un bulfiş natural de 1,60 m înălţime şi 1,50 m lărgime, urmat de un şanţ cu apă de 5 m lungime şi adînc la bază de 2 m, cu o pantă uşor înclinată către marginea exterioară. O altă dificultate este „bancheta irlandeză" (obst. nr. 5) avînd înălţimea şi lărgimea de cîte 2 m şi fiind precedată de un mic şanţ. Riviera are 4,50 m lungime şi este situată în contrapantă (obst. nr. 17).

În realitate, marele steeple-chasse de la Pardubice este o cursă din categoria crosurilor, dar se diferenţiază prin aceea că obligă caii să dezvolte încă din plecare o viteză maximă pentru că la numai 700 m de la start se află „marele Taxis". Dacă se aleargă cu o viteză de 780 — 850 m pe minut, sînt necesare 50—54 secunde pentru parcurgerea acestor distanţe.

La Pardubice, anul trecut, s-au aliniat 20 de participanţi. Şase cai au căzut la „marele Taxis" şi alţii la diferite alte obstacole. Au terminat parcursul 9 cai, victoria revenindu-i calului condus de Christofor Collins (Anglia) jocheu de 1,83 m (!).

La Pardubice au concurat, cu ani în urmă, cu bune rezultate, şi călăreţii români. Desigur, ne-ar bucura ca şi în viitor reprezentanţii noştri să-şi încerce forţele la renumitul steeple-chasse de la Pardubice.

Felix ŢOPESCU

Care dai mă? care dai??

ÎN PATRU RÎNDURI

În timpul unui antrenament, Toma Ovici şi-a aruncat racheta peste tribună

Gestul (ce-l regretă)
A produs mirare :
Nu orice rachetă
Musai e să... zboare !

Nelu QUINTUS

Un document rar în fondul Muzeului Sportului Românesc

Generalul-colonel (r) Paul Teodorescu, fost comandant al Academiei Militare, ajuns acum la venerabila vîrstă de 86 de ani, a donat Muzeului sportului românesc un document de o deosebită valoare : certificatul eliberat de „CLUB ALPIN FRANÇAIS" (7 Rue la Boétie, Paris 8) prin care se atestă că în luna august 1921, **„maiorul Paul Teodorescu, din armata română (care făcea stagiul la un corp de vînători alpini, ca absolvent al Şcolii Superioare de Război de la Paris, — n.n.) a efectuat ascensiunea Mont Blanc-ului, atingînd 4.807 m"**, după cum reiese din controalele scriptice ale subcentrului Grenoble. Predind documentul tînărului profesor N. Postolache, directorul Muzeului, generalul Paul Teodorescu a ţinut să releve că locul acestui certificat, mărturie a spiritului cutezător român, şi astfel manifestat pe înălţimile Mont Blanc-ului, este acolo, în muzeu, unde trebuie să fie un îndemn pentru noile generaţii, şi nu în sertare personale.

Gestul venerabilului pionier sportiv este, totodată, un îndemn şi pentru alţi veterani care deţin **„piese rare"** din istoricul sportului românesc, să le îndrepte spre locul de cunoaştere şi preţuire publică, autentice mesaje educative în spiritul sufletului nou care animă, deopotrivă, tineretul şi cadrele mature ale sportului de la noi, Muzeul Sportului Românesc bucurîndu-se de un larg interes printre vizitatorii străini şi din ţara noastră

V. FIROIU

Popularitatea lui Cruyff

După ce s-au plătit 25 000 de pesetas pentru un tricou al lui Cruyff, alte două exemple vin să arate popularitatea de care se bucură în Spania fostul jucător al lui Ajax. Pentru o minge pe care se semnase Cruyff, pusă la licitaţie de o instituţie de binefacere, s-a oferit suma de 30 000 de pesetas. Pe de altă parte, un simpatizant a confecţionat o statuie a lui Cruyff din... ciocolată, figurina avînd înălţimea de 1,40 m.

PRIMUL ARBITRU LA LUPTE — PUBLICUL !

După cum susţine o publicaţie a epocii („Carnetul sportiv"), primul titlu de „sampion" al României a fost acordat în 1904 luptătorului polonez Zbisko Cziganiewicz de către... public, în unanimitate ! În anul următor, titlul i-a fost decernat „per aclamationem" lui Lurich, învingătorul lui Zbisko.

În 1906 se organizează mai multe „sampionate ale României" unele la Circul Sidoli, iar altele la „Arenele Romane" ; ultimele au fost completate de primul „sampionat" de luptă dreaptă românească (trîntă) şi de demonstraţii de jiu-jitsu. Organizatorul întrecerilor la care învingătorii făceau „ocolul arenelor în bigă", era autorul lui „Vlaicu Vodă" : Alexandru Davila.

Cel mai important „şampionat" a fost însă cel din 1908, de la Circul Sidoli, cînd au fost prezenţi nu mai puţin de trei campioni ai lumii : luptătorul rus Ivan Podubnii (greco-romane), japonezul Ono (jiu-jitsu) şi scoţianul Esson (cats and cats can). Cu această ocazie a fost editat şi un număr unic al unei reviste a luptelor (probabil ca program la circ !).

În jurul anului 1900 devenise celebru în Franţa „Ursul XIX" (Ursul secolului 19), ploieşteanul San Marino (Gheorghe Sandu Marin). Acesta avea o forţă într-adevăr uluitoare, „jonglînd cu greutăţi de 100 kg", ridicînd cu mîinile 8 ponei.

PICĂTURI

● Jucătorii s-au „încălzit" în cinci minute. Spectatorii, nici în nouăzeci.

● Cu o înaintare lucidă şi o apărare fermă, cîştigi orice meci. Dar cîte pierzi, pînă să le ai.

● Mica publicitate : „Cedăm doi atacanţi centrali, pentru un atacant ultracentral".

D. NEGREA

UN NUME CARE DOMINĂ „MARMURA" DE LA MONTE CARLO: ILIE NĂSTASE

...Monte Carlo are o geometrie fascinantă şi ameţitoare în acelaşi timp. Oraşul respiră, parcă, abia spre Monte Carlo Country Club, acolo, spre acele 20 de terenuri de tenis suspendate între apele cristaline ale Mediteranei şi înălţimile sure ale Alpilor Maritimi.

...Monte Carlo a intrat în lumea sportului alb din secolul trecut. De atunci, din 1897, acolo, în briza Mediteranei, se dispută turneul de la Monte Carlo, competiţie de prestigiu şi tradiţie. Şi istoria aceasta a tenisului de la Monte Carlo o poţi reface şi astăzi, uşor, la faţa locului. Pentru că Country Club are o memorie a sa, păstrată în marmură. La tribuna centrală, la loc ferit de ploi, peretele lui Country Club e un veritabil muzeu al tenisului. Dreptunghiuri de marmură anunţă cu litere mari pe cîştigătorii de pînă acum ai turneului de la Monte Carlo. Cîte o placă pentru fiecare învingător ! Şi prima finală s-a disputat în 1897 !...

...Ultimele trei plăci aveau acelaşi nume, în ziua cînd am vizitat Country Club-ul. Era 14 aprilie, ziua ultimei finale. Plăcile acelea de marmură repetau acelaşi nume: Ilie Năstase, *jucătorul român care a cîştigat finalele din* 1971, 1972 *şi* 1973, *cu dezinvoltură şi talent distins. În marmura de la Monte Carlo era trecut numai numele învingătorului ultimelor trei finale, dar cei mai mulţi dintre cei prezenţi ştiau că în acele meciuri Ilie Năstase învinsese, cronologic, pe* Tom Okker, Fr. Pala *şi* B. Borg. *La 14 aprilie, în acest an, asistenţa de la Country Club aştepta o a patra victorie consecutivă a lui Ilie Năstase. ceea ce ar fi reprezentat un record al participărilor de după război. Ilie Năstase a fost, însă, obosit şi a ratat a patra „marmură" în faţa rodhezianului Andrew Pattison, blondul de 1,93 m ! Imediat după ultima finală, acolo, în vestiarele de deasupra micului muzeu în aer liber, în timp ce învingătorul era singur, singurel, iar toate microfoanele şi pixurile îl căutau, avide, pe Ilie Năstase, chiar sub duş, am avut sentimentul că cei mai mulţi regretau ratarea recordului. Nu ştim ce anume, poate demnitatea lui Ilie Năstase, poate francheţea sa, poate „talentul său de geniu sclipitor" — cum îl prezenta programul concursului — toate acestea ne-au făcut, însă, să credem că tentativa recordului va continua !...*

...În marmura de la „muzeul" terenului din Monte Carlo, alături de numele fraţilor Doherty, cei care au triumfat între anii 1897—1906 (!), alături de un alt englez, Wilding, *şi el performer al primilor ani ai acestei competiţii, în proba de simplu figurează şi românul* N. Mişu, *cîştigătorul turneului în* 1919. *Numele ţării noastre mai figurează, apoi, şi în dreptul învingătorilor la dublu-bărbaţi,* Ilie Năstase *şi* Ion Ţiriac, *campioni în* 1971, Ilie Năstase *şi spaniolul* J. Gisbert, *cei mai buni în finala de anul trecut.*

...La Monte Carlo marmura pură aşteaptă numele altor învingători !...

Mircea M. IONESCU

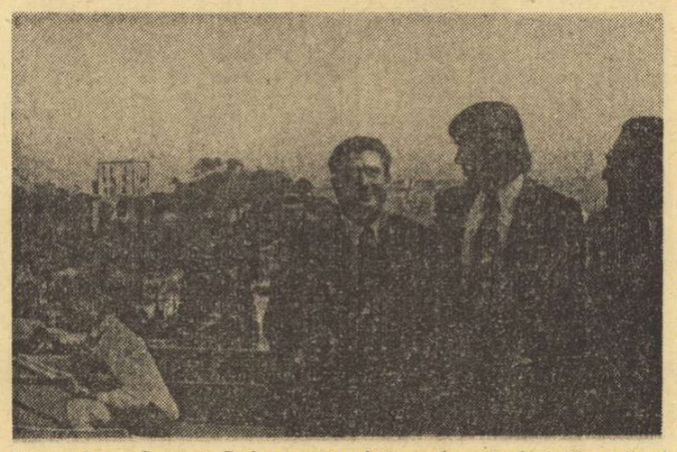

...Monte Carlo Country Club, cu trei sferturi de oră înaintea ultimei finale. **Andrei Rădulescu** (dreapta) — preşedintele Colegiului central de arbitri — şi **Ion Voinescu** (stînga) — unul din antrenorii naţionalei de juniori — au venit de la Cannes pentru a-l vedea pe Ilie Năstase. Şi, e foarte firesc să se fi discutat foarte mult despre... fotbal, din moment ce marele nostru tenisman jucase în copilărie fotbal într-una din echipele clubului bucureştean Steaua, uneori chiar sub îndrumarea lui Voinescu !

Foto : Mircea BĂTRINU

O trompetă care a încetat să mai cînte

Trompeta lui Tudorică a amuţit pentru totdeauna.

Figură pitorească a stadioanelor bucureştene, nelipsit de la meciurile rapidiştilor, pe care i-a iubit ca pe trompeta sa, „Tudorică" (Ion Tudor, cum am aflat, abia acum, că se numea) a fost una din „piesele" savurate ale galeriei bucureştene, a maselor de anonimi care prin freamătul lor dau şi mai mult farmec spectacolului sportiv.

A murit „Tudorică". Trompeta lui nu va mai răsuna pe stadioane, amintind echipei favorite că o inimă tremură pentru ea, că-i aşteaptă victoria. Desigur, însă, că nu va trece mult timp şi, din rîndurile iubitorilor de fotbal va apare — ca pe toate stadioanele din lume — un alt „şef al galeriei", entuziast, original, neobosit...

PAGNOL DESPRE BOX

Zilele trecute, a încetat din viaţă celebrul dramaturg, cineast şi romancier francez *Marcel Pagnol*, membru al Academiei Franceze. Piesa sa *„Domnul Topaze"* l-a făcut cunoscut în rîndurile dramaturgilor francezi, precum el însuşi l-a lansat în cinematografie pe vestitul comic *Fernandel*.

Marcel Pagnol a fost un mare iubitor al sportului şi în special al boxului. De la el ne-a rămas o splendidă caracterizare a pugilismului : *„Boxul e compus din concepte putîndu-se rezuma în cele trei calităţi care onorează cel mai mult condiţia umană : inteligenţa, curajul şi sănătatea fizică"*.

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

DUMITRU IONESCU, SLĂNIC. Care este situaţia lui Dumitriu II ? Nici în car, nici în căruţă, nici în teleguţă. El n-a primit încă dezlegare de la Rapid pentru altă echipă, iar conducerea tehnică a feroviarilor, se pare, nu mai contează pe el. În rest, ştiu ceea ce ştiţi şi dv., şi anume, că Dumitriu II nu joacă.

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Un caiet (la care se vor... ralia toţi iubitorii tenisului de masă din ţara noastră), pornind de la evoluţia fetelor noastre la C.E. :

Trei medalii ne-aţi adus,
Fetelor. Stacheta sus !
Noi medalii să aveţi,
Să mai daţi şi la... băieţi !

RICA BOGDAN, COMUNA GRECEŞTI. Evident, un caz ca al dv. nu se întîlneşte în fiecare zi : să fii din judeţul Dolj şi să-ţi bată inima pentru Poli Timişoara ! Dar, din moment ce anii de studenţie i-aţi petrecut pe malurile Begăi, vă înţeleg. Deci, vreţi să intraţi în corespondenţă cu **„numeroşii — plini de fair-play — suporteri ai acestei echipe"**.

V. TOMA, BUCUREŞTI. Din nou un atac la adresa sportivilor cu piete. (Vă felicit, în orice caz, că aţi avut succes în munca de lămurire dusă cu cei doi băieţi ai dv) :

Cînd se planifică timpul
Pentru pregătirea lor,
Antrenorii să prevadă
Şi ore la... coafor.

COSTEL RĂDULESCU, CLUJ. Există un asemenea rezultat : Universitatea Cluj — Dinamo 5—0. El a fost înregistrat la Cluj, în returul campionatului 1967—68. Să ştiţi că şi în tur, la Bucureşti, a cîştigat tot Universitatea: 4—2! Ce frumoase sînt, uneori, amintirile...

NELU TRIFU, BUCUREŞTI. Mă bucură reuşita dv. Ea este în întregime a dv., eu neavînd nici un fel de merit.

TOADER BOJA, BRAZI. La sport, în general, şi la fotbal, în special, îşi găseşte o perfectă aplicare proverbul : „Să nu spui «hop» pînă n-ai sărit groapa !". Totuşi, datorită avansului pe care îl are şi forţei de joc de care dă dovadă Olimpia Satu Mare, aleasa inimii dv. dintre echipele Diviziei B, oferă multe garanţii suporterilor ei, că va promova în Divizia A. De fapt, este vorba de o... reîntoarcere, după aproape patru decenii, aceeaşi Olimpie (bineînţeles, însă, cu alţi... jucători) figurînd printre cele 20 de echipe, împărţite în două serii, care au luat parte la campionatul Diviziei A, ediţia 1937—1938. Echipa din Satu Mare s-a clasat atunci pe ultimul loc din prima serie, în care au mai jucat (le amintesc în ordinea clasamentului final) Rapid, Amefa, Victoria Cluj, Chinezul Timişoara, Phoenix Baia Mare, Unirea Tricolor, C.A.O. şi D.U.I.G. Brăila.

CONSTANTIN COJOCARU, CONSTANŢA. Stadionul din Sao Paulo, cu cele 120 000 de locuri ale sale, se numără printre marile „cetăţi" ale fotbalului din lumea întreagă. Capacitatea lui este, totuşi, departe de aceea a „Maracanei" din Rio de Janeiro, care poate cuprinde aproape 200 000 de spectatori. Cît populaţia unui oraş. Şi nu dintre cele mici !

MAXIMILIAN NEAGU, BRĂILA. Potrivit regulamentului, căderea unui boxer la podea nu este punctată în favoarea adversarului lui. Totuşi, nu numai spectatorii, ci şi judecătorii nu rămîn indiferenţi la knock-downuri, astfel că este mai indicat pentru boxeri să-şi găsească alt loc de... odihnă, decît la podea.

Ilustraţii : N. CLAUDIU

Pe teme de educaţie

Sportul a fost acreditat de mult în vastul arsenal al mijloacelor de educaţie, de ridicare a nivelului de conştiinţă socialistă a maselor, al tineretului mai cu seamă.

Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 28 februarie — 2 martie 1973 subliniază în mod pregnant această trăsătură, insistînd asupra necesităţii promovării cu fermitate în rîndurile sportivilor a dragostei şi stimei faţă de muncă, a spiritului de cinste, a eticii şi echităţii. Caracterul permanent, continuu, fără pauze, întreruperi sau „vacanţe", reprezintă una din trăsăturile definitorii ale acestei activităţi.

Fără îndoială, în procesul amplu, lung şi anevoios, desfăşurat în zonele gingaşe şi invizibile ale conştiinţei, s-au obţinut unele progrese, pe care le putem sesiza, chiar dacă domeniul se exclude unităţilor de măsură tradiţionale. Dar, elogiind aspectele pozitive, cu forţă de exemplu, făcîndu-le cunoscute, pentru generalizarea unor experienţe bune, nu trebuie să ocolim neajunsurile (destul de multe) care mai persistă, frînează în calea realizării integrale a programului trasat de partid mişcării sportive. Asemenea idei îşi propune să dezbată rubrica noastră.

EXEMPLUL VETERANULUI

La 35 de ani, hocheistul **Dezideriu Varga** continuă să fie unul dintre cei mai buni jucători ai ţării, pilonul echipei sale de club — Steaua — şi al „naţionalei" !

Sezonul recent încheiat ne-a prilejuit, nu o dată, să consemnăm excelentele lui evoluţii în meciurile din cadrul Diviziei, în partidele internaţionale, în jocurile grupei B a campionatului mondial. Varga sfidează, parcă, trecerea timpului, etalează o tinereţe tulburătoare, este stimat şi iubit.

Care să fie secretul acestei longevităţi, într-o disciplină atît de grea, caracterizată printr-o uriaşă solicitare fizică şi un efort nervos cu nimic mai scăzut ?

Răspunsul la această întrebare este uşor de dat, dacă alături de „Varga-sportivul" îl vom aşeza pe „Varga-omul", cel de toate zilele, fără cască, crosă şi apărători. Privindu-l astfel, vom avea imaginea revelatoare a unui bărbat matur, serios, îndrăgostit cu toată fiinţa lui de un sport, care cutează timpuriu fruntile şi înăspreşte privirea, socotind că o asemenea iubire trebuie dovedită nu prin vorbe ci prin muncă permanentă şi dăruire nelimitată. Veteranul echipei începe antrenamentele primul şi le încheie ultimul, iar risipa de energie pe care o face este de-a dreptul impresionantă.

Fidelitatea faţă de sport se manifestă la Dezideriu Varga printr-o viaţă disciplinată, lipsită de orice excese, pe care şi-a impus-o de bună voie, prin comportarea ireproşabilă pe gheaţa patinoarelor şi în societate, în activitatea profesională şi în familie, ca soţ şi tată.

În intimitate, Deju este un om foarte agreabil, care iubeşte muzica, lectura, este gata oricînd să viseze, să asculte, sau să povestească lucruri interesante, avînd o tolbă adîncă de aduceri aminte dintr-o activitate sportivă de performanţă care a trecut de pragul a două decenii.

Este, fără îndoială, demn de toată admiraţia cum acest emi-

nent sportiv a reuşit să găsească deplinul său echilibru interior şi drumul drept în marele labirint al vieţii. A făcut-o prin muncă, prin educaţie, dar, mai ales, printr-o mare autoexigenţă, fiind permanent propriul şi incoruptibilul său judecător.

Tinerii hocheişti nu au decît de învăţat de la decanul lor de vîrstă şi, am spune noi, de caracter !

Valeriu CHIOSE

PETE...

Într-un moment cînd contextul general al mişcării noastre sportive, însuşi sensul acestei activităţi, este orientat spre comportarea cetăţenească ireproşabilă a tineretului stadioanelor, cînd pretutindeni operează adînc — în atitudine şi mentalitate — normele eticii şi echităţii socialiste, cînd aceste elemente devin etalonul real al valorii unui individ, două reprobabile manifestări ale unor fotbalişti de la C.S.U. Galaţi apar ca nişte grave ultragii.

Faptele semnalate de corespondentul nostru sînt urîte şi, cu atît mai mult, au avem dreptul să le ascundem. Nu de mult, într-o seară, la restaurantul „Casino", inginerul (nota bene !) Viorel Tănăsescu, component al formaţiei amintite, a provocat scandal, luîndu-se la bătaie cu... două femei, căpătîara Aurica Maiei şi bufetiera Domnica Grineaţa, pentru motivul că acestea n-au acceptat să încalce regulile localului şi să-i servească numai băuturi, fără gustare. După cum este lesne de închipuit, incidentul a fost din cale afară de penibil, inginerului i s-au vîrsat în faţă, de către ospătară, rămăşiţele dintr-o sticlă de bere, acesta a fugărit-o pînă la bufet şi aşa mai departe...

A doua întîmplare este de altă natură. Fotbalistul Eugen Nan (tot de la C.S.U.), prezent la masă cînd s-au petrecut cele relatate cu Tănăsescu, a fixat o întîlnire la cofetăria „Macul Roşu" cu antrenorul unei alte echipe gălăţene (pe care studenţii urmau s-o întîlnească peste cîteva zile) şi la întrevederea secretă i-a propus ca, în schimbul unei sume de bani, să faciliteze victoria acestei formaţii. Se oferea, aşadar, spre vînzare... un meci ! Antrenorul a respins oferta şi a făcut cunoscute lucrurile conducerii secţiei de fotbal a C.S.U. Jucătorul Nan n-a mai fost inclus în formaţie la meciul cu pricina, iar ulterior — la prima şedinţă a biroului — a fost exclus definitiv din lot. O măsură justă, fără îndoială !

Nutrim speranţa că aceste pete de pe fruntea sportului gălăţean vor determina — la toate nivelele — o reconsiderare a muncii de educaţie cu sportivii. În focul luptei pentru promovarea unei echipe locale în Divizia A, această sarcină de mare însemnătate se pare că a cam fost lăsată pe un plan secundar.

RESORTURILE AUTODEPĂŞIRII

Tradiţia scrimei româneşti a fost minunat onorată de tinerii noştri „muşchetari" participanţi la ediţia 1974 a campionatului mondial al speranţelor. După cum se ştie, doi dintre ei, un floretist, **Petru-Adalbert Kuki**, şi un sabrer, **Ioan Pop**, au realizat performanţele maxime, cucerind MEDALIILE DE AUR!

Misiunea de a reprezenta cu demnitate culorile patriei la marea întrecere de la Istanbul n-a fost uşoară, mai ales pentru **Kuki**. Ajuns în finală alături de marii favoriţi ai probei de floretă, francezul **Fracois Pietruszka**, cîştigătorul de anul trecut al competiţiei, şi trăgătorul vest-german **Mathias Behr**, medaliat cu argint la C.M. din 1973, reprezentantul nostru păstra, în pronosticurile specialiştilor, şanse minime de reuşită, cel mult perspectiva unei medalii de bronz, ceea ce ar fi constituit un mare succes. Şi totuşi, întrecerea de pe planşă a răsturnat calculele hîrtiei. Fiindcă sportivul român, aruncînd în luptă nu numai talentul şi priceperea, dar şi întreaga sa ambiţie, dorinţa fierbinte de a aduce ţării o răsunătoare victorie, i-a întrecut pe puternicii săi adversari de o manieră care, aşa cum spunea preşedintele Federaţiei Internaţionale de Scrimă, **Pierre Fery**, **„anunţă un viitor mare campion al seniorilor"**.

Lucrurile s-au repetat, la fel de emoţionant, două zile mai tîrziu, în finala sabrerilor. Şi aici reprezentantul ţării noastre **Ioan Pop**, avea de înfruntat adversari reputaţi, ca maghiarul **Gellert** şi sovieticul **Kiknadze**, cei mai bine cotaţi la ora „mondialelor", socotiţi că vor urca în această ordine pe podiumul învingătorilor.

Şi, din nou a intervenit o răsturnare de calcule ! **Pop a dispus, mai întîi, de Gellert cu 5—2, într-un „asalt de kinogramă", după aceea şi de Kiknadze**, către încheierea disputelor pentru desemnarea campionului mondial, la acelaşi scor ! Alte trei victorii categorice — la 1 şi la 2 — aveau să completeze strălucitul bilanţ al tînărului sabrer român, neînvins în finala de la „Sergi Saray".

Victoriile lui **Kuki şi Pop**, modul impresionant în care ei le-au obţinut, dăruirea de care s-au arătat capabili, atestă ataşamentul tineretului nostru faţă de patrie, dorinţa lui de a contribui, fără a precupeţi vreun efort, la creşterea prestigiului internaţional al României socialiste.

Tiberiu STAMA

ORGANIZAŢIA PIONIERILOR, LA UN SFERT DE VEAC DE EXISTENŢĂ

(Urmare din pag. I)

naţionalităţi păşesc, cot la cot, călindu-se şi reconfortîndu-se, învăţînd să cunoască şi să-şi iubească patria.

Expediţiile „Cutezătorii" (ajunse la a 5-a ediţie, cu peste 25 000 de participanţi), expediţiile nautice pe plute şi bărci, miile de cicloturişti care împînzesc şoselele cu caravane pioniereşti şi pornesc şi largă diversificare a mişcării turistice pioniereşti, cultivînd la aceştia deprinderi de autoorganizare şi gospodărire, de orientare, de respectare a naturii. În ultima perioadă, prin grija şi sub conducerea organelor şi organizaţiilor de partid, în majoritatea judeţelor au fost amenajate numeroase „sate de vacanţă" şi tabere în corturi.

Deplasarea organizată a unor unităţi de pionieri, sub forma marsurilor, în care grupuri masive se încolonează sub faldurile drapelelor, cu tobosarii şi trompeţii în frunte, a devenit una dintre acţiunile îndrăgite şi frecvent folosite în cadrul activităţii pioniereşti. Luna aprilie a acestui an, declarată „Luna cîntecelor, marşurilor şi muncii patriotice pioniereşti", a fost martora unor numeroase asemenea acţiuni de masă (Bucureştiul oferind un exemplu deosebit) care culminează în perioada 28—30 aprilie cu organizarea în toate localităţile a „Marşului aniversării".

În acest an, activitatea sportiv-turistică pionierească este profund marcată de efortul întregii organizaţii, de a îndeplini angajamentele luate pe linia muncii patriotice. Răspunzînd chemării pionierilor din jud. Brăila, pionierii din toată ţara s-au angajat să muncească în agricultură şi pe şantiere, să planteze pomi şi flori, să colecteze deşeuri etc. Pionierii şi-au propus, totodată, să amenajeze peste 4 500 de noi terenuri de sport, să construiască sute de bazine şi patinoare improvizate, să amenajeze în toate cartierele, în şcoli, piste aplicative.

A început ultimul trimestru al acestui an şcolar. Decisiv pentru finalizarea efortului de a învăţa cu sîrguinţă şi perseverenţă, acest trimestru va fi, totodată, un „laborator" de pregătire a acţiunilor sportive şi turistice ce vor fi organizate de „Ziua pionierilor" în vacanţa mare.

Dedicate celor două mari evenimente social-politice pe care le sărbătoreşte întregul nostru popor, aceste activităţi de vacanţă vor demonstra dragostea şi ataşamentul pionierilor faţă de politica partidului, patriotismul lor înflăcărat, dorinţa de a participa la uriaşul efort de desăvîrşire a construcţiei socialismului în ţara noastră.

AMÎNAREA PRIMEI ETAPE LA MOTOCROS

Din cauza timpului nefavorabil, etapa inaugurală a campionatului republican de motocros, care trebuia să se desfăşoare duminică la Cîmpina, s-a amînat pentru o dată ce va fi stabilită ulterior.

ACTUALITĂŢI DIN OINĂ

FAZA PE MUNICIPIUL BUCUREŞTI A „CUPEI ROMÂNIEI"

În majoritatea judeţelor şi municipiilor se desfăşoară, în aceste zile, etape ale „Cupei României" la oină, premergătoare fazelor de zonă.

Simbătă şi duminică, pe terenurile complexului cultural-sportiv de la Lacul Tei şi Gloria s-a disputat etapa pe municipiul Bucureşti. La întreceri au fost prezente 4 echipe: **C.P.B., Universitatea, Gloria şi Dinamo.** În prima zi s-au desfăşurat întîlnirile tur, iar în a doua zi cele ale returului. **Rezultate din tur:** C.P.B. — Dinamo 26—0; Gloria — Universitatea 11—6; Universitatea — Dinamo 13—2; C.P.B. — Gloria 12—12; Gloria — Dinamo 12—6; C.P.B. — Universitatea 17—8; **rezultate din retur:** C.P.B. — Dinamo 12—2; Gloria — Universitatea 22—3; Universitatea — Dinamo 8—7; C.P.B. — Gloria 15—5; Gloria — Dinamo 12—11; C.P.B. — Universitatea 20—4. În urma acestor rezultate C.P.B s-a clasat pentru etapa de zonă de la Arad, iar Gloria va evolua la zona Focşani.

SALONTA : „CUPA SPERANŢELOR" ŞI „CUPA CRAVATELOR ROŞII"

În organizarea comisiei judeţene de specialitate, la Salonta, judeţul Bihor, s-au disputat două atractive competiţii de oină la startul cărora au fost prezenţi cei mai mici oinişti. „Cupa speranţelor" a cuprins două serii a cîte 5 echipe fiecare. De remarcat faptul că, în afara echipei din oraşul gazdă, toate celelalte au fost reprezentative ale comunelor judeţului : **Petid, Valea lui Mihai, Talpoş, Popeşti, Curăţele, Sititelec, Simbăta, Vaşad.** În seria I pe primul loc s-a situat echipa din **Popeşti** (antrenor prof. **Ioan Caraba**), iar în seria a II-a reprezentativa comunei **Simbăta** (antrenor **Viorel Poire**).

★

Au fost fixate localităţile unde se vor desfăşura etapele de zonă ale „Cupei României". **La Arad (11—12 mai)** vor evolua reprezentativele judeţelor Timiş, Satu Mare, Sălaj, Bihor, Mureş, Hunedoara, Maramureş, Gorj şi municipiul Bucureşti : la **Focşani (11—12 mai)** : Botoşani, Iaşi, Vaslui, Bacău, Galaţi, Brăila, Tulcea, Suceava şi Neamţ; **Braşov (18—19 mai)** : Caraş-Severin, Bistriţa-Năsăud, Alba, Cluj Covasna, Harghita, Sibiu, Buzău, Teleorman; **Călăraşi (18—19 mai)** : Mehedinţi, Dolj, Vîlcea, Olt, Argeş, Prahova, Constanţa, Dîmboviţa şi Ilfov.